

Arrest

nr. 143 170 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 10 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 december 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 7 februari 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 10.12.1999 in België verblijft, er alles zou aan doen om zich te integreren en werk te vinden en behoorlijk Nederlands zou spreken, een aanmeldingsformulier voor lessen Nederlands, een doorverwijskaart Pina en huurcontracten voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag van 10.12.1999 werd afgesloten op 28.02.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 07.03.2000 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk twee jaar en ongeveer twee en een halve maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verwijst naar zijn vorige aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd zonder paspoort, terwijl hij er wel een zou gehad hebben. De aanvraag art. 9bis d.d. 04.06.2010 werd afgesloten op 21.10.2010 met een onontvankelijke beslissing. Betrokkene had de mogelijkheid om desgewenst beroep aan te tekenen bij de hiervoor bevoegde instantie, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het indienen van een nieuwe aanvraag art. 9bis kan niet beschouwd worden als een beroep tegen een negatieve beslissing inzake een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van ‘de beginselen van behoorlijk bestuur’, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Eerste onderdeel.

Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder 'feiten' uiteengezet, gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009, In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie door het Kabinet De Block zoals onder tweede onderdeel uiteengezet. Dit betekent dat voor verzoeker de Instructies niet meer gelden en voor velen voor hem wel. Voor vele aanvragers werden de Instructies van 19 juli 2009 nog toegepast na de vernietiging ervan door de Raad van State.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is geschaad in zijn vertrouwen in de administratie. Verzoeker vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte.

Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoeker heeft bij schrijven van 11 mei 2011 zijn aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW meer bepaald op de Instructies van 19 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond/ontvankelijkheid in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Deze instructies werden ook niet herroepen door de Staatssecretaris.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aange-

toond die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt geduid dat het verblijf van verzoeker in België sinds eind 1999, het gegeven dat hij er alles aan zou doen zich te integreren en werk te zoeken en het gegeven dat hij behoorlijk Nederlands zou spreken, niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt ook nog geduid dat verzoekers asielaanvraag niet onredelijk lang duurde en verzoeker ondanks een hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten opteerde voor een verder illegaal verblijf in België. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen motivering zou zijn opgenomen betreffende het gegeven dat hij zich in zijn verblijfsaanvraag beriep op de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Zo stelde verweerder immers op duidelijke wijze dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder hieromtrent in een bijkomende of ruimere motivering diende te voorzien.

De voorziene motivering is pertinent en draagkracht en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met het gestelde in de bestreden beslissing dat de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 niet langer van toepassing zouden zijn. Hij wijst op een beslissing van het *"Kabinet Wathélet"* en op publieke verklaringen *"aan het Kruispunt Migratie door het Kabinet De Block"* dat de criteria van de instructie verder zullen worden toegepast.

De instructie waarop verzoeker doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. De Raad benadrukt dat de nietigverklaring van de instructie inhoudt dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon er bijgevolg geen toepassing meer van maken. Door te betogen dat voormalige staatssecretarissen zouden hebben verklaard dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog zullen worden toegepast en door te beweren dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. De Raad wijst er ook op dat de instructie werd vernietigd omdat deze *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."* Indien verweerder zich thans voor de behandeling van verzoekers verblijfsaanvraag in het kader van de ontvankelijkheidsfase nog steeds zou baseren op de instructie, zou het bestuur – in strijd met de wet – nog steeds toelaten dat bepaalde vreemdelingen worden vrijgesteld van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Aldus dringt zich in wezen ook de vaststelling op dat verzoekers kritiek is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *"humanitaire situaties"* waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij stelde evenwel vast dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder niet heeft uiteengezet waarom de door hem aangebrachte argumentatie niet in aanmerking wordt genomen en stelt dat hieruit blijkt dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat uit een lezing van de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd blijkt dat hij geen enkele buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aanvoerde en louter verwees naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verweerder motiveerde op dit punt uitdrukkelijk dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Met

verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel moet worden herhaald dat verzoeker niet louter kon verklaren te voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 om vrijgesteld te worden van een door de wetgever gestelde vereiste. Er blijkt ook geenszins dat verweerder enig gegeven dat verzoeker duidelijk als een buitengewone omstandigheid aanvoerde over het hoofd heeft gezien.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel stelt verzoeker in wezen dat hij erop vertrouwd dat toepassing zou worden gemaakt van de instructie van 19 juli 2009. Hij wist evenwel dat deze instructie door de Raad van State was vernietigd en deze vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verzoeker, die werd bijgestaan door een advocaat, wist dus of behoorde te weten dat verweerder geen toepassing meer vermocht te maken van deze instructie. Tevens dient te worden gesteld dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is verweerder niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

2.2.5. Verzoekers betoog laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS